

Arrest

**nr. 79 849 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. STESENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Eveneens bent u afkomstig uit Lenin-Aul, republiek Dagestan.

Sinds 2006 bent u officieel gehuwd met Y.L. (...) (O.V. X) met wie u 3 kinderen heeft, E.I. (...) en I. (...) en E.R. (...). Zij bevinden zich eveneens in België.

Op 14 februari 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Volgens uw verklaringen werd u in uw land van herkomst lastig gevallen door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de strijders.

Op 27 mei 2011 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen u vervolgens beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Echter, de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 21 oktober 2011.

Uw eerste asielaanvraag werd door de Belgische asielinstanties geweigerd omwille van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, onder andere door het gebrek aan bewijzen, verschillende onaannemelijke vaagheden betreffende kernelementen van uw asielrelaas, uw houding die hoegenaamd niet overeenstemde met uw verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten en uw onwaarschijnlijke reisroute.

Uw vrouw kwam vervolgens op 2 november 2011 in België aan en diende eveneens een, eerste, asielaanvraag in.

U besloot om op 7 november 2011 een tweede maal asiel aan te vragen op basis van de door u verkregen documenten.

U legt verschillende documenten voor betreffende uw arrestatie en rechtszaak van 2006 namelijk e-mails van de inbeschuldigingstelling, de beslissing tot opsluiting, het proces-verbaal van het verhoor, het attest van uw veroordeling, de beslissing tot hoorzitting, de afwezigheidsverklaring en oproepingsbrief van uw vrouw, de vervolgingsbeslissing, de huiszoekingsbeslissing, de beschuldigingsakte en twee getuigenissen.

Eveneens legt u nog een attest van uw werk voor, een opnamebewijs dat u als kind gedurende een tijd gehospitaliseerd werd, een kopie van uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, geboorteakte en diploma.

Uw vrouw legt eveneens haar geboorteakte, intern en reispaspoort voor, net zoals de geboorteaktes van uw drie kinderen en het reispaspoort van uw dochter, Iman. Betreffende haar reis, legt uw vrouw nog haar verzekeringspolis en visumaanvraag voor, de vliegtuigtickets en uw toestemming om met uw kind te reizen.

U stelt dat de autoriteiten sinds uw vlucht uit het land van herkomst uw schoonfamilie, familie en vrouw vragen stelden over uw afwezigheid. Recentelijk zou er echter niets meer zijn voorgevallen omdat uw belagers waarschijnlijk weten dat u in het buitenland verblijft.

U heeft nog steeds contact met uw familie in de Russische Federatie en verklaart achter uw eerdere verklaringen van het interview op het Commissariaat-generaal dd. 4 mei 2011 te blijven staan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest nog steeds dat u opnieuw problemen zal krijgen met de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de rebellen. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat de verklaringen en de documenten die u voorlegt de ongeloofwaardigheid waarmee uw eerste asielaanvraag behept was, niet kunnen herstellen.

Betreffende de incidenten in 2006 verklaart u tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal plots dat u vergeten was te vermelden dat uw vriend, die banden had met de strijders, een half jaar voor deze feiten bij u overnacht had en dat zijn veldcommandant, aan wie uw vriend verteld had dat u een te betrouwen persoon was, bij zijn arrestatie waarschijnlijk u verraden had. (CGVS man p. 10) Niet alleen was u deze uiterst belangrijke reden van uw problemen vergeten te vermelden, eveneens weet u de naam van deze veldcommandant niet, noch wanneer hij gearresteerde werd of wat zijn straf was. (CGVS man p. 10 en 11) U stelt dat u enkel zijn bijnaam kent, A. (...). (CGVS man p. 11)

Ter verklaring voor deze ernstige omissie stelt u dat u het vergeten was en dat het niet in u opkwam om hun namen te noemen. (CGVS man p. 3)

U stelt verder dat de namen in de documenten vermeld worden. (CGVS man p. 3).

Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen met betrekking tot uw verklaringen.

Tijdens uw eerste interview werd u duidelijk gevraagd waarom u gevisieerd in 2006 werd waarop u enkel stelt dat de autoriteiten bij u kwamen en er een wapen plaatsten. (CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 23) Nergens in dit eerste interview maakt u ook maar enige melding van het feit dat één van uw vrienden, van wie u weet dat ze strijders zijn (CGVS man p. 3), bij u kwam overnachten of dat hun veldcommandant over u verteld had tegen de autoriteiten.

Uw verklaring dat u het vergeten was verschoont deze ernstige omissie hoegenaamd niet aangezien deze feiten de oorzaak van uw problemen betreffen en er dus verwacht mag worden dat u deze specifieke en volledige informatie in elke fase van uw asielprocedure weergeeft.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder aangetast door verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat u op 2 oktober 2010 meegenomen en mishandeld werd door de autoriteiten. (CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 11) U verklaarde

dat u over deze arrestatie tegen uw vrouw vertelde na uw vrijlating, enkele uren later. (CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 20)

Eveneens stelde u dat u op 9 oktober 2010 lastig gevallen werd door twee politieagenten die naar uw school kwamen en u dwongen voor hen te werken. (CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 11 en 21) U dook vervolgens op 11 oktober 2010 onder in een buitenverblijf van een vriend. (CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 22)

Echter, uw vrouw werd gevraagd of er tussen de huiszoeking en arrestatie van september 2010 en uw vlucht nog iets was voorgevallen waarop zij negatief antwoordt en stelt dat u enkel werd lastig gevallen door telefoontjes. (CGVS vrouw p. 14)

Zij wist niet waarom u precies op 11 oktober 2010 onderdook en had geen kennis dat u, buiten de door haar vermelde feiten, nog gearresteerd werd of fysiek geweld onderging. (CGVS vrouw p. 16)

Geconfronteerd met het feit dat zij noch de arrestatie op 2 oktober 2010, noch de bedreigingen op 9 oktober 2010 vermeldt, stelt zij dat ze het zich niet kan herinneren en dat ze het niet meer weet. (CGVS vrouw p. 18)

Geconfronteerd met het feit dat volgens uw verklaringen uw pinken zwaar verbrand waren naar aanleiding van deze arrestatie op 2 oktober 2010, stelt zij wederom dat ze het niet weet. (CGVS vrouw p. 18 en CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 21)

U werd vervolgens geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, waarop u stelt dat uw vrouw misschien de vraag niet begrepen had, dat u er niets van begrijpt en dat het niet waar kan zijn. (CGVS man p. 9 en 10)

Tot slot verklaarde u tijdens uw eerste én uw tweede interview op het Commissariaat-generaal dat u uw vrouw niet meer zag na uw onderduik in oktober 2010 en uw daaropvolgende vlucht in februari 2011. (CGVS man p. 11 en CGVS man dd. 4 mei 2011, p. 22)

U verklaart dat u haar hier voor het eerst terugzag. (CGVS man p.11)

Echter, uw vrouw stelt dat ze u na uw onderduik, in januari 2011 terugzag toen er in uw familie besloten werd dat u moest vertrekken. (CGVS vrouw p. 15) Uw vrouw stelde u toen onder meer vragen in verband met de reden van uw vlucht. (CGVS vrouw p. 15)

Geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat ze u toch nog één keer zag, en na confrontatie stelt u dat u het zich niet kan herinneren. (CGVS man p. 11)

Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen.

Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende uw arrestatie en zware mishandeling dd. 2 oktober 2010 niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen 2 van 9 oktober 2010 en of u al dan niet uw vrouw zag tijdens uw onderduikperiode, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanhouding of bedreiging, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent door echtgenoten gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden. Eveneens kan men redelijkerwijs verwachten dat echtgenoten zich kunnen herinneren of ze elkaar zagen tijdens een dergelijke onzekere en gevaarlijke periode. Dit was in casu duidelijk niet het geval.

Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielproblemen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder op manifeste wijze.

Verder wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie van uw problemen.

In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn asielproblemen, hetgeen u nagelaten heeft.

Zo verklaart u dat de autoriteiten nog bij uw ouders, schoonouders en vrouw geweest zijn maar kan hierover niet meer informatie geven. (CGVS man p. 11) U weet eveneens niet wanneer uw vrouw werd opgebeld, hoeveel keer ze werd opgebeld, noch door wie. (CGVS man p. 12) U stelt dat de autoriteiten bij uw schoonmoeder zijn langs geweest maar wanneer weet u niet, noch of ze een tweede maal langskwamen. (CGVS man p. 12)

U stelt dat u het allemaal niet aan uw vrouw vroeg en stelt dat u de situatie in Dagestan kent en dus weet wat u er zich bij moet voorstellen. (CGVS man p. 12)

μHet Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht

worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de problemen die zijn familieleden ondervinden omwille van zijn asielp Problemen.

In casu kon u deze informatie gemakkelijk verkrijgen via uw vrouw, die bij u in België verbleef of via uw ouders met wie u verklaarde nog steeds in contact te staan. (CGVS man p. 4)

Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische federatie betreffen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen.

Met betrekking tot uw documenten wil het Commissariaat-generaal er vooreerst op wijzen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten dus niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen.

De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze uw weigeringsbeslissing kunnen wijzigen.

Wat betreft de verscheidene documenten in verband met de huiszoeking, arrestatie en rechtszaak van 2006 wil het Commissariaat-generaal er op wijzen dat het e-mails betreffen.

U verklaart dat u, zoals in de documenten vermeld staat, enkel kopieën van de verschillende overheidsdiensten verkreeg. (CGVS man p. 14)

Hoewel de inbeschuldigingstelling, de beslissing tot opsluiting, het proces-verbaal van het verhoor, de beslissing tot hoorzitting, de afwezigheidsverklaring en oproepingsbrief van uw vrouw, de vervolgingsbeslissing, de huiszoekingsbeslissing, de beschuldigingsakte en twee getuigenissen een indicatie vormen dat uw arrestatie en rechtszaak in 2006 gebaseerd is op waargebeurde feiten, valt er niet uit af te leiden dat de autoriteiten u valselyk beschuldigden of dat er sprake was van enige vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit deze documenten, evenals uit het attest van veroordeling kan enkel worden afgeleid dat u in 2006 een voorwaardelijke straf en geldboete heeft gekregen.

Omwille van alle voorgaande elementen kunnen ze uw verklaringen omtrent vervolgingen in 2006, vervolgingen in 2010 en een actuele vrees voor vervolging, niet ondersteunen.

Met betrekking tot het attest van uw veroordeling dient volledigheidshalve het volgende nog vermeld. U stelt u dat uw ouders dit document tijdens uw rechtsprocedure in 2006 bekomen hadden ter bevestiging dat de u opgelegde boete betaald werd. (CGVS man p. 6)

Echter, geconfronteerd met de datum van dit document, zijnde 18 oktober 2010, dus na uw onderduik in uw land van herkomst en geruime tijd na uw gerechtelijke procedure in 2006, stelt u dat u niet weet hoe ze dit document verkregen en dat u het aan uw ouders moet vragen. (CGVS man, p. 6)

Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot de verkrijgswijze van dit document aangezien het uitgereikt werd door de rechtbank van de Kazbekovski-regio in Dagestan nadat u al ondergedoken zat en verschillende problemen kende met de autoriteiten. Het is bijgevolg weinig aannemelyk dat uw ouders een attest van uw veroordeling bij de autoriteiten verkrijgen terwijl u juist deze autoriteiten vreest en deze actie juist de aandacht op uw persoon en uw problemen zou vestigen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid en ernst van uw aangehaalde vrees.

Met betrekking tot het attest van uw werk, een kopie van uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, 3 geboorteakte en diploma, attesteren deze documenten enkel uw identiteit en opleiding, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt door het Commissariaat-generaal, net zomin als de identiteit van uw vrouw en kinderen die bewezen worden door de geboorteakte, intern en reis paspoort van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen en het reis paspoort van uw dochter, Iman. De verzekeringspolis en visumaanvraag van uw vrouw, de vliegtuigtickets en uw toestemming om met uw kind te reizen, bewijzen de reisroute van uw echtgenote die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Tot slot is ook het opnamebewijs dat u als kind gedurende een tijd gehospitaliseerd werd, niet van die aard dat het de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag kan herstellen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met

de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van voornoemde redenen kunnen de nieuwe elementen die de aanleiding tot uw tweede asielaanvraag vormden, zijnde uw verklaringen en neergelegde documenten, de ongeloofwaardigheid waarmee uw eerste asielaanvraag behept was, niet herstellen.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 februari 2012 een schending in van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds. Volgens verzoeker is het belang van de Staat bij de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus nihil, maar is de schade die hem daarentegen door de weigering van zijn asielaanvraag wordt berokkend, enorm.

Verzoeker geeft aan dat (zie verzoekschrift, p. 4) "de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet, en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933), en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens, en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen."

Verzoeker laat gelden dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen.

Verzoeker voert aan dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal aldus bijzonder moeilijk is geworden.

Het vergeten van details is in die omstandigheden, volgens verzoeker aannemelijk en menselijk. Verzoeker stelt dat hij op het Commissariaat-generaal geantwoord heeft op de gestelde vragen maar daarbij telkens werd onderbroken door de met het verhoor belaste ambtenaar.

Om die reden heeft verzoeker zijn relaas tijdens het tweede verhoor aangevuld zodat er niet kan gesproken worden van het vergeten van belangrijke gebeurtenissen, die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zouden ondermijnen.

Verzoeker verklaart nog dat zijn echtgenote aan een ernstige posttraumatische stressstoornis, met geheugenverlies, lijdt, waarbij zij een medische behandeling moet ondergaan, wat mogelijke tegenstrijdigheden tussen zijn relaas en dit van zijn echtgenote verklaart.

De stoornis van zijn echtgenote wordt volgens verzoeker nog versterkt door stress die gepaard gaat met het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker stelt formeel dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals hij het heeft verklaard. Eén en ander wordt volgens verzoeker aangetoond door de stukken die hij heeft voorgelegd en waarvan de authenticiteit en geloofwaardigheid door de commissaris-generaal niet worden betwist.

Het staat volgens verzoeker dan ook vast dat hij ten onrechte werd beschuldigd, opgesloten, vervolgd en veroordeeld.

Volgens verzoeker erkent de commissaris-generaal trouwens in de bestreden beslissing dat eenieder die in verband wordt gebracht met de rebellen, problemen ondervindt met de autoriteiten. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zeer kort door de bocht gaat door de bewijsstukken zomaar naast zich neer te leggen.

Volgens verzoeker vindt de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat hij geen details kan verlenen over de verdere evolutie van zijn problemen.

Verzoeker voert aan dat het perfect aannemelijk en begrijpelijk is dat zijn familieleden in zijn land van herkomst hem hier niet willen verontrusten en hem in bescherming trachtten te nemen. Zijn ouders hebben hem enkel gezegd dat hij nog werd gezocht zonder hierover uit te weiden. Ze hebben het document houdende bevestiging van de kwijting van de boete, verkregen via T., aldus verzoeker. Verzoeker meent dat zijn verklaringen geloofwaardig en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoeker haalt verder passages aan uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoeker is verder van mening dat de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar de *"Memorie van Toelichting bij de Wet"* waaruit volgens hem blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de hele bevolking van een land, aangezien de gronden van deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich erop beroept, moet aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen.

Verzoeker voert ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden, gelet op zijn etnische afkomst.

Hem terugsturen druist volgens verzoeker in tegen de principes van de rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de autoriteiten omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de rebellen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 26 mei 2011 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 68 998 van 21 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.6. Verzoeker werpt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door de commissaris-generaal een afweging werd gemaakt tussen zijn belangen en deze van de Belgische Staat.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is.

Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde van hem al dan niet de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

De Raad benadrukt tevens dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat dit laatste betreft, moet in het verzoekschrift in concreto worden aangegeven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregels of –beginselen, schendt. Een loutere

verwijzing naar (zie verzoekschrift p.4) *“artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten”* en (zie p. 7) *“de principes van een rechtstaat en in het bijzonder [tegen] de fundamentele rechten van de mens”* volstaat bijgevolg niet en wordt door de Raad niet aangenomen als middel.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker en de door hem voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers eerste asielaanvraag niet kunnen herstellen.

Zo stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct vast dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoeker tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal, betreffende de incidenten in 2006 een aantal nieuwe verklaringen heeft afgelegd met de uitleg dat hij deze belangrijke elementen betreffende de oorzaak van zijn problemen, “vergeten was te vermelden” bij zijn verhoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met recht meerdere tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vrouw aangaande fundamentele elementen van zijn asielproblemen.

Het verweer van verzoeker (zie verzoekschrift van 7 februari 2012, p. 5) dat *“bovendien niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten en namen bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden”*, wordt niet aanvaard.

Inderdaad mag in redelijkheid van een asielzoeker worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn verhaal naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De Raad wijst er op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, de omissies geen betrekking hebben op “details”, maar op feiten die de rechtstreekse oorzaak van zijn problemen betreffen.

Verzoekers opwerping in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geantwoord heeft op de gestelde vragen maar telkens werd onderbroken door de ambtenaar die het verhoor afnam, wordt niet aangenomen.

Uit het verhoorverslag van 3 januari 2012 blijkt (zie p. 14) inderdaad dat verzoeker op het eind van zijn verhoor de mogelijkheid kreeg om nog bijkomende opmerkingen te maken en elementen aan te halen die nog niet aan bod waren gekomen tijdens het verhoor. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en geen elementen aangebracht die nog niet aan bod waren gekomen.

Het niet vermelden van bepaalde essentiële gegevens kan derhalve niet als een “vergetelheid” worden afgedaan.

Verzoeker voert tevens aan dat zijn vrouw aan een ernstige posttraumatische stressstoornis met geheugenverlies, lijdt, waarbij zij medicatie moet nemen, wat de mogelijke tegenstrijdigheden in de verklaringen, kan verklaren.

De Raad stelt vooreerst vast dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal melding hebben gemaakt van psychische problemen in haar hoofde, waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 23 februari 2012 aangeeft dat verzoekers echtgenote bij de vraag of ze nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, geenszins melding maakte van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren. Evenmin legde zijn echtgenote een attest neer waaruit zou blijken dat ze aan geheugenstoornissen zou lijden.

Wat betreft het medisch attest van 25 januari 2012 van dr. Pobikrowski, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en bestemd is voor de dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat het attest betrekking heeft op de medische toestand van verzoeker, en dus in geen geval een bewijs uitmaakt van de aangevoerde psychologische problemen van zijn vrouw.

Daarnaast betreft het een attest dat opgesteld is door een huisarts en bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken -in het kader van de procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet- en derhalve niet kan beschouwd worden als een uitgebreid psychiatrisch verslag.

Dit attest werd daarenboven opgesteld enkel op aangeven van verzoeker (zie p. 1, rubiek *“A/Historique médicale”*), waardoor het niet vermag verzoeker in zijn geloofwaardigheid te herstellen of de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote te verklaren.

De Raad volgt verzoeker niet waar deze in zijn verzoekschrift stelt (zie p. 5) *“Dat de Commissaris Generaal derhalve erkent dat eenieder die gelinkt wordt met de rebellenbeweging problemen ondervindt met de autoriteiten en de stukken waaruit de link van verzoeker met de rebellenbeweging blijkt niet in twijfel trekt, nu in de beslissing zelfs wordt gesteld dat deze gebaseerd zijn op waargebeurde feiten!”*

Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, gesteld wordt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, inderdaad blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

Deze stelt dat *“De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Hieruit vloeit voort dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.”*

De verwijzing in het verzoekschrift naar een gedeelte van de bestreden beslissing volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire beschermingsstatus, aan te tonen.

Hierbij voegt zich het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitvoerig heeft aangegeven dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid bij de rebellen.

De opwerping in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zeer kort door de bocht gaat door de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken “zomaar” naast zich neer te leggen, snijdt geen hout.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de commissaris-generaal deze documenten wel degelijk in overweging heeft genomen:

“Met betrekking tot uw documenten wil het Commissariaat-generaal er vooreerst op wijzen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten dus niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze uw weigeringsbeslissing kunnen wijzigen.

Wat betreft de verscheidene documenten in verband met de huiszoeking, arrestatie en rechtszaak van 2006 wil het Commissariaat-generaal er op wijzen dat het e-mails betreffen. U verklaart dat u, zoals in de documenten vermeld staat, enkel kopieën van de verschillende overheidsdiensten verkreeg. (CGVS man p. 14) Hoewel de inbeschuldigingstelling, de beslissing tot opsluiting, het proces-verbaal van het verhoor, de beslissing tot hoorzitting, de afwezigheidsverklaring en oproepingsbrief van uw vrouw, de vervolgingsbeslissing, de huiszoekingsbeslissing, de beschuldigingsakte en twee getuigenissen een indicatie vormen dat uw arrestatie en rechtszaak in 2006 gebaseerd is op waargebeurde feiten, valt er niet uit af te leiden dat de autoriteiten u valselyk beschuldigden of dat er sprake was van enige vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Uit deze documenten, evenals uit het attest van veroordeling kan enkel worden afgeleid dat u in 2006 een voorwaardelijke straf en geldboete heeft gekregen. Omwille van alle voorgaande elementen kunnen ze uw verklaringen omtrent vervolgingen in 2006, vervolgingen in 2010 en een actuele vrees voor vervolging, niet ondersteunen.

Met betrekking tot het attest van uw veroordeling dient volledigheidshalve hetvolgende nog vermeld. U stelt u dat uw ouders dit document tijdens uw rechtsprocedure in 2006 bekomen hadden ter bevestiging dat de u opgelegde boete betaald werd. (CGVS man p. 6) Echter, geconfronteerd met de datum van dit document, zijnde 18 oktober 2010, dus na uw onderduik in uw land van herkomst en geruime tijd na uw gerechtelijke procedure in 2006, stelt u dat u niet weet hoe ze dit document verkregen en dat u het aan uw ouders moet vragen. (CGVS man, p. 6) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen met betrekking tot de verkrijgwijze van dit document aangezien het uitgereikt werd door de rechtbank van de Kazbekovski-regio in Dagestan nadat u al ondergedoken zat en verschillende problemen kende met de autoriteiten. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat uw ouders een attest van uw veroordeling bij de autoriteiten verkrijgen terwijl u juist deze autoriteiten vreest en deze actie juist de aandacht op uw persoon en uw problemen zou vestigen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid en ernst van uw aangehaalde vrees.

Met betrekking tot het attest van uw werk, een kopie van uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, 3 geboorteakte en diploma, attesteren deze documenten enkel uw identiteit en opleiding, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt door het Commissariaat-generaal, net zomin als de identiteit van uw vrouw en kinderen die bewezen worden door de geboorteakte, intern en reispaspoort van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen en het reispaspoort van uw dochter, Iman. De verzekeringspolis en visumaanvraag van uw vrouw, de vliegtuigtickets en uw toestemming om met uw kind te reizen, bewijzen de reisroute van uw echtgenote die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Tot slot is ook het opnamebewijs dat u als kind gedurende een tijd gehospitaliseerd werd, niet van die aard dat het de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan herstellen.”

Ten slotte stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht in hoofde van verzoeker een geringe kennis met betrekking tot de evolutie van zijn problemen vast.

Verzoekers verweer dat het aannemelijk en begrijpelijk is dat zijn familieleden hem hier niet wilden verontrusten en hem in bescherming trachtten te nemen, overtuigt niet.

De Raad meent dat van iemand, in casu een gehuwde man, vader van drie kinderen, die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Het blijkt dat verzoeker nog contacten had met zijn familie en dat zijn echtgenote trouwens na hem naar België is gekomen, zodat verzoeker in de mogelijkheid verkeerde om zich te informeren over de problemen die zich zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit Dagestan.

Ook het feit dat verzoeker dit heeft nagelaten te doen, ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig van de hand gewezen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing de redenen niet vermeldt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Inderdaad kan verzoeker niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 3 januari 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE